

Arrest

**nr. 61 816 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juni 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 16 februari 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.06.2010 bij onze diensten werd ingediend door :

T.I. (...)

Ook bekend bij DVZ als R.M.

Ook bekend bij DVZ geboren te S.

nationaliteit: Pakistan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

Dat in de geschreven aanvraag de betrokkene een pakistaans paspoort voorlegt. Dat uit de woonstcontrole uitgevoerd door de lokale politie van Genk op 17.09.2010 is gebleken dat betrokkene dit paspoort niet kon voorleggen. Betrokkene legde wel een Pakistaans rijbewijs voor, waarmee echter geen rekening kan worden gehouden aangezien dit niet bij de initiële aanvraag werd gevoegd.

Dat het Grondwettelijk hof immers stelt in haar arrest nr 193/2009 dd 26.11.2009 dat een dergelijk onderzoek naar medische zorgen in het land van herkomst vereist dat betrokkene zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld (B.5.2.) [...] Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. (B.5.3.) Doch het bewijs van identiteit dient bij de oorspronkelijke aanvraag gevoegd te worden. Identiteitsbewijzen die later bij de aanvraag worden gevoegd, worden niet aanvaard.

Dat het artikel 9ter van toepassing is op de in België verblijvende vreemdeling die ‘in bezit is van een identiteitsdocument’. Dat dit een origineel identiteitsstuk dient te zijn blijkt bijvoorbeeld uit punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen, waaruit blijkt dat een woonstcontrole, uitgevoerd vooraleer het A.I. aan verzoeker af te leveren, slechts gunstig kan zijn waar de verzoeker ook in staat is zich te identificeren aan de hand van het originele identiteitsdocument. Dat op basis van voorliggende gegevens de aanvraag niet ontvankelijk kan worden verklaard.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet *“in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”*. Tevens werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Bij de aanvraag tot regularisatie werd een kopie van zijn paspoort van verzoeker gevoegd. Dat bij de woonstcontrole bijkomend een rijbewijs kon worden voorgelegd en niet het originele paspoort. Dat in elk geval verzoeker voldoet aan de voorwaarde dat hij zijn identiteit kan aantonen. Bijkomend en niet in het minst heeft gedaagde hiervan absolute zekerheid daar het origineel aan de politie werd getoond en dit element dus werd toegevoegd aan het administratief dossier. In elk geval is gedaagde zowel de facto als de jure op de hoogte van de identiteit van verzoeker. Dat evenwel gedaagde stelt dat het bewijs van identiteit dient te worden gevoegd bij de oorspronkelijke aanvraag. Dat verzoeker meent dat het tegendeel juist is. Zolang de aanvraag lopende is kan het ID stuk worden toegevoegd worden aan het dossier en dit tot het ogenblik dat er een beslissing genomen wordt over de ontvankelijkheid.

Dat art. 9ter § 1 (oud) als volgt luidt (...)

Dat nergens gesteld wordt dat verzoeker zijn ID stukken dient te overleggen samen met de aanvraag. Dat gedaagde valselijk doet uitschijnen dat zulks zou worden vermeld in het arrest van het Grondwettelijk hof hetgeen zeer zeker niet het geval is. Samenvattend verwijst verzoeker naar volgend citaat uit het arrest van de R.v.V. d.d. 28.05.2009, nr. 28.074: "Wanneer het administratief dossier reeds een paspoort bevat en de aanvrager van een verblijfsmachtiging een stuk overmaakt waarvan de gegevens overeenstemmen met de gegevens op dit paspoort en met andere stukken die zich bevinden in het administratief dossier, kan niet aangenomen worden dat de identiteit van de aanvrager van de verblijfsmachtiging onzeker is." Dat zodoende gedaagde art. 9ter (oud) van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door als bijkomende voorwaarde op te leggen dat een kopie van de ID stukken overgemaakt dienen te worden tezamen met de aanvraag. Verder is de motivering van de bestreden beslissing onjuist of minstens onredelijk.

De beslissing dient te worden nietig verklaard."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

" De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is dd. 04 februari 2011 waarbij de aanvraag om aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980, onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende (...)

Het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voorziet in artikel 7 §1 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf moet vergezeld zijn van:

1/ een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij de motivering die tot de vrijstelling leidt van die voorwaarde.

2/ een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3/ enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag.

Uit § 2 van het KB blijkt dat onverminderd artikel 9ter § 3, van de wet, de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd (...).

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoeker als identiteitsdocument een kopij van zijn paspoort voorlegde. Uit de stukken van het dossier blijkt dat bij de woonstcontrole die uitgevoerd werd door de lokale politie van Genk dd. 17 september 2010, verzoeker dit paspoort niet kon voorleggen. Verzoeker legde evenwel zijn Pakistaans rijbewijs voor, doch in de bestreden beslissing werd terecht gesteld dat met dit document geen rekening kon worden gehouden aangezien dit niet bij de initiële aanvraag werd gevoegd.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat een rijbewijs bovendien geen identiteitsdocument is in de zin van voornoemde bepalingen van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980 en van het KB van 17 mei 2007. Het komt verzoeker toe om in zijn aanvraag zijn identiteit aan te tonen. De ambtenaar geneesheer dient immers de medische situatie van verzoeker op basis van het dossier en de aldaar voorliggende medische stukken te beoordelen. De ambtenaar geneesheer moet oordelen of de aangehaalde ziekte een reëel risico inhoudt voor verzoeksters leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De appreciatie van dat risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land van verblijf komt toe aan de ambtenaar geneesheer. Verzoeker, die een kopij van zijn Pakistaans paspoort kon toevoegen aan zijn aanvraag, maakt niet duidelijk waarom hij het origineel niet kon voorleggen op het ogenblik van de woonstcontrole. In de

bestreden beslissing wordt er in dit opzicht verwezen naar punt D. van de omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

In voornoemde omzendbrief wordt het volgende gesteld:

"D. Medische redenen (artikel 9ter van de wet van 15/12/1980) Het nieuwe artikel 9ter, waarvan de precieze modaliteiten geregeld worden door het koninklijk besluit van 17 mei 2007, voorziet in een specifieke procedure voor vreemdelingen die een machtiging tot verblijf wensen te verkrijgen om medische redenen. In tegenstelling tot de aanvragen voor een machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9bis van de wet, moet deze aanvraag rechtstreeks ingediend worden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een aangetekend schrijven gericht aan: Dienst Vreemdelingenzaken Dienst Humanitaire Regularisaties - artikel 9ter Antwerpsesteenweg 59B 1000 Brussel Deze specifieke verblijfsaanvraag kan dus niet ingediend worden bij het gemeentebestuur. Wanneer een vreemdeling zich toch bij het gemeentebestuur zou aanmelden om een aanvraag op grond van artikel 9ter in te dienen, mag het gemeentebestuur deze aanvraag niet in ontvangst nemen maar wel de vreemdeling inlichten betreffende de modaliteiten om een dergelijke aanvraag in te dienen. De Dienst Vreemdelingenzaken zal geen gevolg geven aan een aanvraag op grond van artikel 9ter die bij het gemeentebestuur werd ingediend. Indien de vreemdeling de aanvraag heeft ingediend bij aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken en deze aanvraag de bij artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 vermelde documenten en inlichtingen bevat, zal de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente vragen om een controle van de feitelijke verblijfplaats te laten uitvoeren, en om in voorkomend geval een attest van immatriculatie af te leveren. Bij de controle van de feitelijke verblijfplaats zal gevraagd worden om de originele identiteitsdocumenten te vertonen, waarvan in voorkomend geval kopieën werden gevoegd bij de aanvraag. Indien de vreemdeling de originele identiteitsdocumenten niet kan vertonen, wordt de woonstcontrole geacht negatief te zijn. Het woonstcontroleverslag dient dan te vermelden dat de originele identiteitsstukken niet vertoond werden. Indien de woonstcontrole positief is, wordt de vreemdeling ingeschreven in het vreemdelingenregister en ontvangt hij een attest van immatriculatie met een geldigheidsduur van drie maanden. Dit attest kan gedurende de behandeling van de aanvraag driemaal verlengd worden voor telkens drie maanden. Na een jaar wordt het verlengd met een duur van telkens één maand. Het gemeentebestuur kan het attest van immatriculatie ambtshalve verlengen zolang het geen andersluidende instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ontvangen."

De verwerende partij oordeelde bijgevolg terecht en binnen de hem toegekende bevoegdheid om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, nu verzoeker bij zijn aanvraag een kopij van zijn paspoort overmaakte doch dit document niet kon voorleggen bij de woonstcontrole.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en maakt geen schending uit van de door verzoekster aangehaalde bepalingen. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enige middel is niet gegrond."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zoals het van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...).

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.(...)"*

De memorie van toelichting bij dit artikel bepaalt het volgende:

"(...) behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; (...)" (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35).

2.5. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

" § 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet; 2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet; 3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag; 4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)"

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een kopie van zijn Pakistaans paspoort voegde bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Dit wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing.

2.7. De Raad leest noch in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch in artikel 7, "§1 en 2" van het voormeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 waarnaar de bestreden beslissing verwijst dat verzoeker een origineel identiteitsstuk moet voegen bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging. Integendeel, artikel 7, §1, 1°, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt uitdrukkelijk dat een afschrift van het paspoort kan gevoegd worden bij de aanvraag om verblijfsmachtiging.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat op 30 september 2010 een woonstcontrole uitgevoerd werd op het door verzoeker opgegeven adres. De wijkpolitie stelde ter gelegenheid hiervan het volgende vast: *"De genaamde T.I. (...) woont nog steeds te (...). Betrokkene kan ons enkel een Pakistaans rijbewijs voorleggen. Hij bezit geen identiteitsdocument. Een fotocopy van het betreffende rijbewijs wordt bijgevoegd."*

2.9. Verwerende partij valt dus over het feit dat verzoeker tijdens de woonstcontrole niet zijn origineel paspoort kon voorleggen doch enkel zijn rijbewijs, maar uit de in punt 2.4. vermelde reglementering blijkt niet dat dit een grond is voor het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om verblijfsmachtiging. De bestreden beslissing verwijst naar een omzendbrief van 21 juni 2007 maar de Raad leest in deze omzendbrief die de verwerende partij citeert in haar nota met opmerkingen dat indien de originele identiteitsdocumenten niet kunnen getoond worden bij de woonstcontrole, de woonstcontrole geacht wordt negatief te zijn. De Raad leest echter nergens in de bestreden beslissing dat de woonstcontrole

negatief is. Alleszins kan een omzendbrief in geen geval afbreuk doen aan de in punt 2.4. vermelde reglementering.

2.10. Te dezen kan ook nog dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

2.11. Uit het bovenvermeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat “*elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld*” kan neergelegd worden ter ondersteuning van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

2.12. De Raad ziet dan ook net zomin als verzoeker in op welke grond een aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk kan verklaard worden indien conform artikel 7, §1, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 eerst een kopie van een paspoort wordt gevoegd bij deze aanvraag en later bij een woonstcontrole die op initiatief van de wijkpolitie plaatsgrijpt, een origineel rijbewijs wordt overgelegd. Dit klemmt des te meer aangezien in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat het rijbewijs dezelfde persoon betreft als de persoon op wie de kopie van het paspoort betrekking heeft en evenmin betwist wordt dat een rijbewijs een document is “*waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld.*” Verwerende partij betoogt weliswaar in haar nota dat dit rijbewijs geen document is in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en “*van het KB van 17 mei 2007*”, maar dit kan niet gelezen worden in de bestreden beslissing. De Raad kan in deze geen rekening houden met een aposteriorimotivering van de verwerende partij.

2.13. Blijkens de bestreden beslissing wordt het origineel rijbewijs dat door verzoeker getoond werd tijdens de woonstcontrole door verwerende partij beschouwd als een stuk dat later bij de aanvraag wordt gevoegd, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat dit de intentie was van verzoeker en de Raad ziet dan ook niet in op welke grond verwerende partij er van uit gaat dat verzoeker dit later bij zijn aanvraag wilde voegen. Waar verwerende partij in haar nota nog opmerkt dat verzoeker niet duidelijk maakt waarom hij het origineel paspoort niet kon voorleggen op het ogenblik van de woonstcontrole dient de Raad op te merken dat dit geen dienstig verweer is aangezien de bestreden beslissing verzoeker dit niet verwijt en aangezien blijkens het verslag van de wijkpolitie ook niet aan verzoeker gevraagd werd waarom hij zijn origineel paspoort niet kon voorleggen.

2.14. Concluderend dient de Raad te stellen dat verzoeker kan gevolgd worden in zijn stelling dat de motivering van de bestreden beslissing inzake de door hem aan de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging gevoegde kopie van zijn paspoort en inzake het door hem getoonde origineel rijbewijs tijdens een woonstcontrole, in het licht van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet niet deugdelijk is. De bestreden beslissing stelt nergens dat verzoekers identiteit onzeker of frauduleus is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Een motivering die gebaseerd is op een verkeerde toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan onmogelijk deugdelijk of redelijk zijn.

Het enig middel is gegrond voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Aangezien de

eventuele gegrondheid van de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht geen ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing met zich kan meebrengen wordt deze niet besproken

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA